

'Psalmus, salms de la tenebra i el perdó'.

Teatre Municipal Alegria de Terrassa.

3 i 4 d'abril de 2004.

Idea, estructura i selecció de textos: Antoni Perarnau; composició i direcció musical: Enric Ferrer; coreografia: Esther Sabaté; disseny de llums: Rosa M. Sánchez; grup instrumental Tactum; conjunts vocals Driada i Bitayna; ballarines: Elisenda Renom i Margalida Grimalt.

**ENCUNTRES
CREATIVUS**

Màrius Bernadó

Els propassats 3 i 4 d'abril, es va estrenar al Teatre Alegria de Terrassa l'espectacle *PSALMUS, salms de la tenebra i el perdó*, un espectacle on conviuen i es complementen el text, la música instrumental i coral, la dansa i el moviment escènic del cor. Antoni Perarnau ideà una estructura que, tal com ell mateix ha comentat, subratlla un clar paral·lelisme amb l'estructura d'una cantata barroca, però amb la novetat que el paper que acostumen a tenir el o els solistes vocals en les cantates (és a dir, els que fan les àries) aquesta vegada l'han assumit dues ballarines. També s'hi alternen uns textos parlats, on la música hi és en major o menor mesura present i que les ballarines (de fet hem de dir que es tracta d'actrius-ballarines) en el seu rol teatral saben transmetre perfectament. Hi ha un text filosòfic de Hölderlin, un text vital de Mariela (una doctora que ens explica una experiència personal), i un text escrit per l'antropòleg americà J. Wallace. Però la columna vertebral d'aquests retalls, el cohesionador d'aquests contrastos són set Salms de l'Antic Testament, alternats amb quatre danses, la darrera de les quals s'encarrega de cloure l'espectacle.

El viatge comença en un paisatge fosc i dramàtic explicitat en els Salms 130, 6 i 22. Quan arriba el Salm 42, l'obra comença a fer un gir tot buscant la llum, o la mica de llum que s'entreveu i que s'anirà confirmant i esdevenint més i més important al llarg dels Salms 63, 131 i 23, alguns d'ells plens també de lirisme. Just abans del Salm 23, es poden escoltar dos poemes prou lligats entre ells, encara que de poetes ben diferents: un de mossèn Climent Forner, i l'altre del mateix Perarnau. Us preguntareu, i les àries? Mentre el cor va cantant els Salms en català, sempre acompanyat instrumentalment, les ballarines ja acostumen a ser-hi presents, però de tant en tant apareix una dansa estrictament instrumental on les ballarines esdevenen les autèntiques protagonistes: això serien les àries. Són moments culminants on música i dansa s'uneixen en un sol fi que és el de fer viure la música a través del moviment corporal. El cor també va evolucionant d'una forma molt present per l'escenari;

no tan sols entre salm i salm, o salm i dansa; també dins d'un mateix passatge on poden succeir coses determinades pel moviment. La coreografia és completíssima, i bàsica per a la comprensió de l'espectacle.

La imatge gràfica de tot plegat és un ull d'escala de Gaudí, de la Sagrada Família. A l'escenari s'hi troben, a més, dues escales convencionals, però amb la força suficient per desenvolupar-hi un paper prou intens i transcendent. Tot això, a més, ben amanit per un disseny de llums completament integrat en l'evolució de l'espectacle i que potencia tota la seva dinàmica.

La formació instrumental requerida pel compositor Enric Ferrer no és gens rutinària: violí, viola, flauta travessera, clarinet, violoncel i piano, als quals cal afegir un conjunt de percussió força heterogeni (una mena de bongos veneçolans denominats *cullo e'puya*, diferents tipus de xiulets, maraques i plats de diferents diàmetres, bateria, *steel drum* i altres). Tal com ja va comentar el compositor durant la presentació de l'espectacle, la música no vol ser res més que un ingredient més de tot el muntatge. De vegades pot actuar com la seva autèntica locomotora, d'altres com un senzill vagó. I aquest és un dels ingredients més notables de l'espectacle: la manera com les diferents disciplines es complementen. No es tracta únicament que totes sumin; d'alguna manera la combinació en multiplica la força.